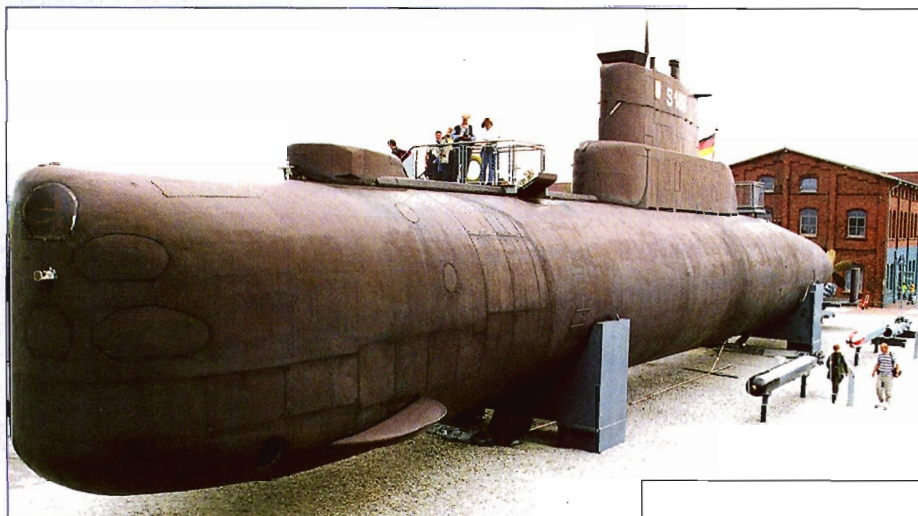

NĚMECKÉ NÁMOŘNÍ MUZEUM VE WILHELMSHAVENU

Konec války znamenal i definitivní zánik německého válečného námořnictva. Podobně, jak tomu bylo v případě Versailleské smlouvy, která po první světové válce zakázala Německu vlastnit ponorky a silně omezila německou námořní moc, i po druhé světové válce demilitarizované Německo nemělo již nikdy v budoucnu ohrozit bezpečnost světových moří. Toto předsevzetí vítězných mocností vzalo brzy za své stejně jako kdysi Versailleská smlouva. Zostřující se vztahy mezi západními spojenci a Sovětským svazem vyústily ve studenou válku.

V rámci ozbrojených sil nově vzniklých států bylo budováno i námořnictvo - Bundesmarine v SRN a Volksmarine v NDR. Zatímco na východě Německa nebylo nakonec ponorkové loďstvo vytvořeno, SRN zařadila první ponorku do výzbroje 15. 8. 1957. Jednalo se o bývalou ponorku U-2365, potopenou vlastní posádkou na sklonku války. Spolu s další vyzvednutou ponorkou sloužily pod označením UW 20 Hai a UW 21 Hecht jako cvičné lodě. Obě patřily k nejmodernějšímu válečnému typu XXIII. Tyto ponorky byly zmenšenou verzí oceánské ponorky XXI a jako obratné, tiché a silně vyzbrojené byly určeny k operacím v pobřežních vodách. V roce 1958 byla z mořského dna vyzvednuta i ponorka typu XXI, potopená 3. 5. 1945 leteckou pumou. O dva roky později byla jako pokusná a cvičná zařazena do služby pod jménem Wilhelm Bauer (viz SR č. 2/2000).

V šedesátých letech byly zařazeny do výzbroje nové typy německých ponorek, a to typ 201 a 202. Byla to malá plavidla (395 t a 100 t), určená k obraně pobřeží. Nové úkoly německého námořnictva v rámci NATO měla plnit následující řada 11 ponorek typu 205. Jednu z nich, U-10, si můžeme prohlédnout v námořním muzeu ve Wilhelmshavenu.

Ponorka je velmi malá, a to nejen oproti typu XXI, ale i ve srovnání s nejrozšířenějším válečným typem C VII. Celková délka dosahuje 44 m, výtlak činí 420/455 t. Dva dieselové motory poháněly ponorku rychlostí 10 uzlů, pomocí elektromotoru dosahovala loď pod vodou rychlosti 17 uzlů. Vnitřní prostor je velmi účelně členěn a poskytuje 21 mužům posádky přiměřené pohodlí. Ostatně tento typ není určen k dlouhým oceánským plavbám. Tomu nasvědčuje i výzbroj, v přidi se nachází impozantních osm torpédometů ráže 533 mm. To byl ovšem plný palebný průměr ponorky, náhradní torpéda loď nenesla.

Dalším typickým plavidlem, charakterizujícím obrannou roli, kterou spojenci německému námořnictvu přiřkli a které si můžeme v muzeu prohlédnout, je minolovka Weilheim.

Spolkové námořnictvo je pověřeno v rámci NATO minovou službou, tj. odminováním plavebních tras v Baltském a Severním moři, případně pokládáním vlastních minových polí. Z těchto důvodů vlastní námořnictvo SRN značný počet minolovek. V roce 1957-59 bylo zařazeno do stavu námořnictva 18 pobřežních minolovek třídy Lindau, mezi nimi i Weilheim. Tato 46 m dlouhá plavidla o výtaku 380 t byla stavěna podle amerického typu Bluebird. Poháněna dvěma dieselovými motory Maybach o výkonu 4000 k dosahovala rychlosti 17 uzlů. Posádku tvořilo 43 mužů, výzbroj 40mm kanon. Ke stavbě trupu bylo použito dřevo a nemagnetické materiály. Postupně byly tyto typy rekonstruovány a vybavovány moderními sonary a dálkově řízenými kamerami.

V námořnictvu SRN sloužily tyto minolovky až do devadesátých let.

V samotném muzeu můžeme spatřit technický a politický vývoj německého námořnictva zahrnující stopadesátileté období od dob císařského Německa po současnost. Expozice je doplněna modely lodí, které se výrazně zapsaly do historie německého námořnictva, a ukázkou historických i současných námořních uniforem. Muzeum je otevřeno denně od 10 do 18 hod (v zimě do 17 hod). Vstupné činí 10 DM, doba prohlídky cca 90 minut.

Josef NOVOTNÝ

